

בש"פ 756/22 - מדינת ישראל נגד מחמד עלאן

בבית המשפט העליון

בש"פ 756/22

לפני: כבוד השופט ש' שוחט

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: מחמד עלאן

בקשה שניה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

בשם המבקשת: עו"ד מסעד מסעד

בשם המשיב: עו"ד עיאד אברהים

החלטה

1. בקשה חמישית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), ב-90 ימים נוספים, החל מיום 11.2.2022 או עד למתן פסק דין בת"פ 49892-05-20 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

2. כתב האישום מושא ההליך בבית המשפט המחוזי בירושלים מייחס למשיב שלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, והחזקת סכין שלא כדין.

3. במסגרת דיון בבקשה להארכת מעצר, לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, בוודאי בהארכה חמישית, יש לאזן בין זכותו של המשיב לחירות לבין מידת המסוכנות שנשקפת ממנו לביטחון הציבור ולשלטונו, וכן להבטחת תקינות ההליך

הפלילי, כאשר קצב התנהלות ההליך העיקרי הוא אחד השיקולים שעל בית המשפט לשקול לצד שיקולי המסוכנות, חומרת העבירות, החשש מפני שיבוש הליכים, ואפשרות ההימלטות (בש"פ 881/21 מדינת ישראל נ' אואנונו (16.2.2021)). אמנם ככל שההליך העיקרי מתארך גובר משקלה של חזקת החפות במאזן השיקולים. אולם, אין בהתמשכות ההליכים או בקצב ניהולם כדי לאיין את משקל האינטרסים הציבוריים (בש"פ 7948/19 מדינת ישראל נ' קייגורודצב (5.12.2019)).

4. בהארכת המעצר הראשונה עמד בית משפט זה על המסוכנות הגבוהה שנשקפת מהמשיב, מסוכנות שנובעת מהמעשים שמיוחסים לו, שמקימים אף חזקת מסוכנות סטוטורית, מהערכת שירות המבחן בדבר סיכון גבוה להישנות התנהגות עוברת חוק "בעלת אופי אלים ופוגעני כלפי המתלונן או בני משפחתו סביב האירוע הנדון המהווה ככל הנראה מוקד לסכסוך ועלול להסלים לידי התפרצות אלימה נוספת בין הצדדים המעורבים" (בש"פ 922/21 מדינת ישראל נ' עלאן (17.2.2021)).

5. במקרה שלפנינו, המסוכנות הגבוהה שנשקפת מהמשיב לא קהתה בחלוף הזמן, ומכל מקום לא הונחה לפני כל ראייה לכך, למעט טענה בדבר סולחה בין הצדדים המעורבים, טענה שהוכחה על ידי המבקשת. מנגד, את ההתמשכות בהליך העיקרי יש לזקוף במובהק לפתחו של המשיב. כעולה מהבקשה, וכך גם טען בא-כוח המבקשת לפני היום, מבלי שהדבר הוכחש על ידי בא-כוח המשיב, ביום 21.6.2021, לאחר שהסתיימו פרשות התביעה וההגנה, נשמעו בעל-פה סיכומי המבקשת. המשיב ביקש להגיש סיכומים בכתב, ובית המשפט הורה לו להגישם עד ליום 28.6.2021. מועד זה נדחה, ושב ונדחה, מספר פעמים, לבקשת המשיב, עד שבהחלטה מיום 29.8.2021, החליט בית המשפט כי הכרעת הדין תינתן בלא סיכומי המשיב. או-אז, פנה המשיב וביקש ארכה נוספת ובית המשפט הורה, ביום 27.10.2021, כי אם לא יוגשו סיכומי המשיב עד ליום 4.11.2021 תינתן הכרעת הדין ללא סיכומי המשיב. רק ביום 24.11.2021 הוגשו סיכומי המשיב.

6. משתקופת המעצר עמדה לחלוף, ביקשה המבקשת מבית המשפט המחוזי שייתן את הכרעת הדין עובר ליום 10.2.2022, המועד בו אמורה להסתיים תקופת המעצר, מן הסתם כדי למנוע הארכה נוספת. בית המשפט המחוזי קבע, כי למרבה הצער לא יהיה סיפק בידו ליתן את הכרעת הדין לפני המועד המבוקש.

מכאן הבקשה שלפני.

הנה כי כן, אלמלא איחר המשיב, במשך חודשים ארוכים, בהגשת סיכומיו, לא מן הנמנע כי היינו היום אחרי הכרעת הדין.

לאור כל הנימוקים שפורטו לעיל, הבקשה מתקבלת, ואני מורה על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים, החל מיום 11.2.2022 או עד למתן פסק דין בת"פ 49892-05-20 בבית המשפט המחוזי ירושלים, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ז' באדר א' התשפ"ב (8.2.2022).

